

Агата Кристи

МИСТЕРИЯТА С ТРИТЕ ЧЕТВЪРТИ

СОФИ ХАНА

**АГАТА КРИСТИ
СОФИ ХАНА**

МИСТЕРИЯТА С ТРИТЕ ЧЕТВЪРТИ

ЕРА

The Mystery of Three Quarters © 2018 Agatha Christie Limited. All Rights Reserved.
Мистерията с трите четвърти © 2018 Agatha Christie Limited. All Rights Reserved.
AGATHA CHRISTIE© POIROT© and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha
Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
Художествено оформление на корицата – Фиделия Косева

© Издателство ЕРА, София, 2018
ISBN978-954-389-481-9

ПЪРВАТА ЧЕТВЪРТ

1. ПОАРО Е ОБВИНЕН

Еркул Поаро се подсмихна, когато шофьорът спря автомобила. Като почитател на организираността и реда, Поаро оцени идеалното изравняване с входните врати на „Уайтхейвън Маншънс“, където живееше. Можеше да се начертае права линия от средата на превозното средство до точката, където се срещаха вратите.

Обядът, от който се връщаше, беше *tres bon divertissement*¹: превъзходна храна и компания. Поаро слезе от колата, дари шофьора със сърдечно „Благодаря“ и се приготви да влезе в къщата, когато изпита особено чувство (както го описа наум), че нещо зад него се нуждае от вниманието му.

Той очакваше, че когато се обърне, няма да види нищо необикновено. Денят беше мек за февруари, но вероятно лек ветрец бе раздвижил въздуха.

Поаро скоро видя, че полъхът не е от вятъра, макар че добре облечената жена, която стремително крачеше към него, въпреки модното си светлосиньо палто и шапка, приличаше на природна стихия.

– Истинска вихрушка – измърмори под носа си той.

Шапката ѝ не му хареса. Беше виждал в града жени с подобни шапки – малки, без орнаменти, прилепнали за скалпа като плувни шапки, направени от плат. Една шапка трябва да има периферия или някаква украса, помисли си Поаро, а не само да покрива главата. Той несъмнено щеше да свикне скоро с тези модерни шапки, но когато това станеше, модата отново щеше да се промени.

Устните на облечената в синьо жена потрепнаха и се изкривиха, но не издадоха звук. Тя сякаш беше репетирала какво ще каже, когато най-после стигна до него. Нямаше съмнение, че мишената ѝ е Поаро. Изглеждаше твърдо решена да му стори нещо неприятно веднага щом го доближеше. Той отстъпи крачка назад, докато жената целеустремено крачеше към него.

Косата ѝ беше тъмнокаестенява и лъскава. Когато спря пред него, Поаро видя, че тя не е толкова млада, колкото изглеждаше от разстояние. Не, тази жена беше на повече от петдесет, вероятно на шейсет. Дама на средна възраст, експерт по скриване на бръчките по лицето си. Очите ѝ бяха поразително сини.

– Вие сте Еркул Поаро, нали? – шепнейки силно, попита тя.

Той забеляза, че жената иска да излъчва гняв, но без да я чуят, въпреки че наоколо нямаше никого.

– *Oui*², мадам. Аз съм.

– Как се *осмелявате*? Как *смеете* да ми изпрацате такова писмо?

– Мадам, извинете ме, но мисля, че не се познаваме.

– Не се правете на невинен пред *мен*! Аз съм Силвия Рул. Както отлично знаете.

– Сега знам, защото ми казахте. Допреди една минута не знаех. Споменахте за някакво писмо...

– Нима ще ме принудите да повтора вашата клевета на публично място? Добре тогава, ще го направя. Тази сутрин получих писмо – изключително отвратително и неприятно, подписано от *вас*. – Жената прониза въздуха с показалец, който би се забил в гърдите му, ако Поаро не беше отскочил встрани, за да го избегне.

– *Non*³, мадам... – опита се да възрази той, но дамата не му позволи.

– В това пародийно писмо вие ме обвинявате в убийство. *Убийство!* Мен! Твърдите, че можете да докажете вината ми и ме съветвате веднага да отида в полицията и да си призная. Как *смеете*? Не можете да докажете нищо срещу мен поради простата причина, че аз съм невинна. Не съм убила никого. Аз съм най-малко склонният към насилие човек, когото познавам. И никога не съм чувала за Барнабас Панди!

¹* Много хубаво развлечение (фр.). – Б. пр.

²* Да (фр.). – Б. пр.

³* Не (фр.). – Б. пр.

– Барнабас...

– Чудовишно е, че обвинявате точно *мен*! Чудовишно. Няма да го търпя. Бих се обърнала към адвокатата си, но не искам той да знае, че съм била опозорена. Може би трябва да отида в полицията. Каква обίδα преживях! Жена с моето обществено положение!

Силвия Рул продължи в този стил известно време. В развълнуването ѝ шепнене имаше много съскане. Тя напомни на Поаро за шумните буйни водопади, които беше виждал по време на пътуванията си – внушителни наглед, но предимно обезпокоителни заради неумолимостта си. Потокът никога не спираше.

Веднага щом предположи, че жената може би ще го чуе, той рече:

– Мадам, моля, приемоте уверенията ми, че никога не съм писал подобно писмо. Ако сте получили нещо, не е било изпратено от мен. Освен това никога не съм чувал за Барнабас Панди. Това ли е името на човека, когото авторът на писмото ви обвинява, че сте убили?

– *Вие* сте го написали и не ме предизвиквайте повече! Юстас ви е подтикнал да го направите, нали? И двамата знаете, че не съм убивала никого и че нямам абсолютно никаква вина за нищо! Вие и Юстас сте скроили план да ме побъркате! Той би направил нещо такова, а после несъмнено ще твърди, че всичко е било шега.

– Не познавам никого на име Юстас, мадам. – Поаро продължаваше да отрича, макар да беше наясно, че каквото и да каже, няма ни най-малко значение за Силвия Рул.

– Той се мисли за много умен. Най-умният в цяла Англия! С онази отвратителна самодоволна усмивка, която никога не слиза от противното му лице. Колко ви плати? Знам, че идеята е била негова. А вие сте свършили мръсната работа. Вие, прочутият Еркюл Поаро, на когото има доверие нашата всеотдайна и трудолюбива полиция. Вие сте мошеник! Как *можахте*? Да клеветите мен, жена с добро име? Юстас би направил всичко, за да ме опропасти. Абсолютно всичко! Каквото и да ви е казал за мен, е лъжа!

Ако госпожа Рул беше готова да слуша, Поаро щеше да ѝ каже, че едва ли би съдействал на човек, който се смята за най-умният в Англия, след като той самият, Еркюл Поаро, е в Лондон.

– Моля ви, покажете ми писмото, което сте получили, мадам.

– Мислите, че съм го *запазила*? Догади ми се само докато го държах в ръцете си! Накъсах го на парченца и ги хвърлих в огъня. Бих искала да хвърля и Юстас в огъня! Жалко, че такива действия са незаконни. Онзи, който е измислил този закон, не познава Юстас. Ако пак ме оклеветите по такъв начин, ще отида направо в Скотланд Ярд, но не за да призная нещо, защото съм напълно невинна, а за да обвиня *вас*, мосю Поаро!

Преди Поаро да успее да формулира подходящ отговор, Силвия Рул се въртна и си тръгна.

Той не я повика да се върне. Стоя няколко секунди, бавно клатейки глава. Докато се качваше по стъпалата към жилището си, измърмори под носа си:

– Ако тя е най-малко склонният към насилие човек, тогава не бих искал да срещам най-много склонния.

В просторния му и добре обзаведен апартамент го очакваше прислужникът му. Изражение на стъписване смени скованата усмивка на Джордж, когато видя лицето на Поаро.

– Добре ли сте, мосю?

– *Non*. Озадачен съм, Джордж. Като човек, който знае много за висшите ешелони на английското общество, кажи ми... познаваш ли някоя си Силвия Рул?

– Само по репутация, мосю. Тя е вдовицата на покойния Кларънс Рул. Има изключително добри връзки. Мисля, че е в управителните съвети на различни благотворителни организации.

– Ами Барнабас Панди?

Джордж поклати глава.

– Това име не ми е познато. Областта на специалните ми познания е Лондон, мосю. Ако господин Панди живее другаде...

– Нямам представа къде живее. Не знам дори *дали* живее, или вероятно е убит. *Vraiment*⁴, не мога да знам по-малко за Барнабас Панди, отколкото знам в момента – това би било невъзможно! Но не се опитвайте да го кажете на Силвия Рул, която си въобразява, че знам всичко за него! Тя мисли, че

⁴* Наистина (фр.). – Б. пр.

съм написал писмо, в което я обвинявам за убийството му. Не съм писал такова писмо. Не съм изпращал никакви съобщения на госпожа Силвия Рул.

Поаро свали шапката и палтото си не толкова внимателно, колкото обикновено, и ги даде на Джордж.

– Не е приятно да те обвиняват в нещо, което не си извършил. Човек би трябвало да отминава неистините, но те някак се загнезват в ума и пораждат призрачна форма на вина – като призрак в главата или в съзнанието! Някой е сигурен, че си извършил злодеяние, и в теб се поражда чувството, че наистина си го направил, макар да знаеш, че не си. Започвам да разбирам, Джордж, защо някои хора признават за престъпления, които не са извършили.

Джордж изглеждаше недоверчив, както често се случваше. Поаро беше забелязал, че английската дискретност има външен израз, който намеква за съмнение. Много от най-учтивите англичани и англичанки, които беше срещал през годините, изглеждаха така, сякаш не вярваха на нищо, което им се казва.

– Желаете ли питие, мосю? Един *sirap de menthe*⁵, ако позволите да предложа?

– *Oui*. Отлична идея.

– Освен това искам да спомена, мосю, че имате посетител, който чака да говори с вас. Веднага ли да донеса напитката и да му кажа да почака още малко?

– Посетител?

– Да, мосю.

– Как се казва? Юстас?

– Не, мосю. Някой си Джон Маккродън.

– Ах! Какво облекчение! Не е Юстас. Мога да храня надеждата, че кошмарът на мадам Рул и нейния Юстас си е заминал и няма да се върне при Еркюл Поаро! Мосю Маккродън каза ли по каква работа е дошъл?

– Не, мосю, но трябва да ви предупредя, че той изглежда... недоволен.

Поаро си позволи да изпусне лека въздишка. След повече от удовлетворяващия обяд следобедът придобиваше разочароващ обрат. И все пак, Джон Маккродън едва ли щеше да бъде дразнещ и досаден като Силвия Рул.

– Ще отложа удоволствието от *sirap de menthe* и първо ще говоря с мосю Маккродън – каза Поаро на Джордж. – Името му ми звучи познато.

– Вероятно имате предвид адвоката Роуланд Маккродън, мосю?

– *Mais oui, bien sûr*⁶. Роуланд Въжето, скъпият приятел на палача, въпреки че ти си твърде учтив, Джордж, за да го наречеш с прякор, който му приляга толкова добре. Роуланд Въжето не позволява нито миг почивка на бесилото.

– Той изигра важна роля в осъждането на няколко престъпници, мосю – съгласи се Джордж с обичайната си тактичност.

– Може би Джон Маккродън му е роднина – предположи Поаро. – Позволи ми да се разположа и после може да го поканиш.

Само че Джордж не успя да покани посетителя заради твърдата решителност на Джон Маккродън да нахлуе в стаята без помощ или представяне. Той връхлетя вътре, мина покрай прислужника и стигна до средата на килима, където спря неподвижно, като човек, изпратен да играе ролята на статуя.

– Моля, мосю, може да седнете – усмихна му се Поаро.

– Не, благодаря – отказа Маккродън с тон на презрително безразличие.

Поаро предположи, че посетителят е на четиресет и няколко години. Имаше красиво лице, каквото рядко може да се види, освен в произведение на изкуството. Чертите му бяха като изваяни от майстор занаятчия. На Поаро му беше трудно обаче да съчетае лицето с дрехите – дрипави и изцапани с прах. Дали Маккродън имаше навика да спи на пейки в парка? Имаше ли нещо против

⁵* Ментов сироп (фр.). – Б. пр.

⁶* Но да, разбира се (фр.). – Б. пр.

обичайните домашни удобства? Дали не се стреми да отхвърли предимствата, с които го е надарила природата – големите зелени очи и златистата коса, като си придава възможно най-отблъскващ вид.

Посетителят се втренчи гневно в Поаро и каза:

– Получих писмото ви. Пристигна тази сутрин.

– Боя се, че трябва да възразя, мосю. Не съм ви изпращал никакво писмо.

Последва дълго неловко мълчание. Поаро не искаше да прави прибързани заключения, но се опасяваше, че знае в каква посока ще се насочи разговорът. Но *как* беше възможно? Той беше изпитвал подобно усещане само в сънищата си – съкрушителната мисъл за обреченост, че си в положение, в което няма абсолютно никакъв смисъл, каквото и да правиш.

– Какво пишеше в писмото, което сте получили? – попита Поаро.

– Би трябвало да знаете, тъй като вие сте го писали – отвърна Джон Маккродън. – Обвинявате ме в убийството на човек на име Барнабас Панди.